

UZ REDZĒŠANOS UN LABU VEIKSMI (JO TEV, REIF, TĀ NODERĒS)!

Uz nometni mūs ar Džordžiju aizveda mamma un vecmāmiņa.

– Vai jūs tiešām esat kārtīgi sakravājuši somas? Ielikāt visu, kas vajadzīgs? – sēžot pie mūsu karstā – un es to domāju *tiešā*, tātad *sliktā* nozīmē – astoņpadsmit gadu vecā ģimenes busiņa stūres, mamma jautāja jau kādu desmito reizi.

– Es esmu! – Džordžija attrauca. – Esmu par to pilnīgi pārliecināta.

Džordžija bija sakārtojusi somu jau vismaz astoņas nedēļas pirms izbraukšanas uz nometni, pārbaudījusi līdzīgi ņemamo mantu sarakstu četrdesmit reizi, tad sagatavoja sarakstam kopiju, lai būtu droša, ka to

nepazaudēs... un divreiz pārbaudījusi visu arī pēc saraksta kopijas. Mana māsa varbūt ir gudra, bet viņa ir trakāka par Brīnumzemes Marta Zaķi.

– Reif, kā ar tevi? – mamma jautāja, jo es zināmā mērā esmu Džordžijas pretstats. – Vai tev līdzī ir viss nepieciešamais?

– Ē... laikam jau, – es atteicu. – Zini, nekas nav mainījies kopš brīža, kad tu man to jautāji iepriekšējo reizi. Pirms trim minūtēm.

Labās ziņas bija tādas, ka starp zēnu nometnes pusi un meiteņu nometnes pusi ir ezers. Ja paveiksies, es šo astoņu nedēļu laikā Džordžiju tikpat kā neredzēšu. Tādēļ bija gandrīz vērts apmeklēt vasaras skolu. (Es teicu – *gandrīz.*)

Kad iegriezāties nometnē, vispirms nokļuvām zēnu pusē. Es izņēmu no bagāžnieka mantas un mēģināju laisties lapās, bet mamma šādos gadījumos parasti kļūst diezgan jūtīga. Viņa gribēja mani pāris reižu apskaut, pirms devos prom.

– Es zinu, ka šī ir tāda kā skola, bet vienlaikus tā ir arī vasaras nometne, – viņa teica. – Tev te varētu iet jautri. Es tiešām tā ceru!

– Pieņemot, ka tevi neapēdīs lācis, – iejaucās vecmāmiņa. Viņa patlaban šķirstīja nometnes brošūru. – Un tu neapmaldīsies Čūsku kalnā. Vai...

– Čūsku kalnā? –

Džordžija iesauca. – Te ir Čūsku kalns? Ko tas nozīmē? Ka tur ir... īstas čūskas? Tiešām?

Es mīlu vecmāmiņu Dotiju, bet dažreiz viņa vispirms runā un tad domā. – Paliec sveiks, mazais! – viņa sacīja, pastiepi un ļoti cieši mani apskāva, kā jau viņa allaž dara. – Tev šeit vai nu ļoti patiks, vai arī riebsies. Kā būs, tā būs! – (Manai vecmāmiņai vienmēr ir kāds “mierinājums”.)

Lai nu kā, es biju mazliet satraucies. Būt nepopulāram skolā nav tik traki, jo dienas beigās tu vienmēr pārnāc mājās. Pavisam kas cits ir tikt izsēdinātam meža vidū, nometnē, kurā pilns ar svešiniekiem, ar kuriem kopā tev būs jādzīvo, jāēd un jāguļ nākamās piecdesmit sešas dienas un naktis (vismaz tā es tobrīd domāju).

– Nāc, Džūlza! – vecmāmiņa beidzot sacīja.

– Nometne nesākas, kamēr vecāki nav prom! Mums jānogādā Džordžijas jaunkundze un jālaiž dzīvē!

– Džordžij! Reif! – mamma mūs uzrunāja. – Vai nevēlaties viens no otra atvadīties?

– Ne pārāk, – Džordžija nomurmināja.

– Man vienalga, – es noņurdēju.

– Tomēr atvadīties! – mamma uzstāja.

Labi, tagad atklāšu tev vēl kādu daļu patiesības. Tiesa, es nespēju vien sagaidīt, kad varēšu tikt vaļā no Džordžijas, pat ja mēs būsīm vienas nometnes

divās pusēs. Bet tagad, kad mamma un vecmāmiņa
grasījās braukt prom, pavisam sīka, maza daļiņa
no manis priecājās, ka vismaz Džordžija būs tepat
netālu. Pat nezinu, kāpēc. Tomēr tā bija.

Un, tavai zināšanai, ja tu jebkad izplāpāsi
Džordžijai, ka es tā teicu, es tevi atradīšu un
sabēršu tavā guļammaisā sarkanās skudras.

Esmu tevi brīdinājis.

IEPAZĪSTIES AR PUŅĶĒDĀJU!

Laikam jau pirmā diena vasaras nometnē ir līdzīga pirmajai dienai skolā. Tu uzreiz pamani, kuri ir populārie bērni, jo viņiem apkārt ir vismaz miljons draugu. Pārējie izskatās apmaldījušies. (Uzmini, kurai kategorijai piederu es!)

Līdz šim viss ir noritējis kā parasti.

Kad es pateicu savu vārdu pirmajam sastaptajam audzinātājam ar planšeti rokā, viņš ieskatījās sarakstā un sacīja: – Jā, te tu esi. Reifs Kačedorians. Tu būsi ar Rastiju un Bizamžurkām.

Man nebija ne jausmas, ko tas nozīmē. Izklusējās pēc kādas biedējošas grupas nosaukuma.

– Paķer savas mantas un ej pa šo taciņu, – audzinātājs turpināja, norādot uz meža pusi.

– Piektais namiņš pa labi.

No automašīnu stāvvietas aizvijas likumaina taciņa, uz kuru audzinātājs bija norādījis, un es sāku soļot pa to, pa ceļam skaitot namiņus. Pie pirmā bija norāde SKUDRU PŪZNIS, un tā priekšā skraidīja bars mazu bērneļu. Tam sekoja Viltīgo lapsu ala, tad Baltgalvas ērgļu ligzda, tad Grizlilāču ala un visbeidzot... Bizamžurku būda.

Un es nodomāju: *tiešām?* Es būtu varējis kļūt par Ērgli vai Lāci, vai Lapsu, bet nē. Nākamās astoņas nedēļas es būšu Bizamžurka. Lieliski.

Pirmais, ko es sastapu, bija Rastijs, mūsu namiņa audzinātājs. Viņš gaidīja mani uz lieveņa kāpnēm, turot rokā sarakstu.

Namiņa audzinātājs ir kaut kas līdzīgs klases audzinātājam – lai gan Rastijs nelīdzinājās nevienam no man zināmajiem klases audzinātājiem. Viņš bija kā trīs skolotāji vienā. Un ar to es negribu teikt, ka Rastijs būtu resns. Viņš izskatījās pēc puiša, kas visu dienu pavada sporta zālē un visu nakti sapņo par svaru stieņu cilāšanu, lai varētu vēl mazliet patrenēties. Pat viņa muskuļiem bija muskuļi!

– Čau, Reif, vecīt, forši tevi satikt! – viņš teica, ar rokaspiedienu salaužot lielāko daļu manas rokas kaulu. – Esi sajūsmā? Ceru, ka tu esi sajūsmā, jo šī būs superaizraujošākā vasara tavā mūžā!

– Ē... aizraujošākā? – es pārjautāju, jo nezināju, ko citu lai saku.

Pa to laiku no namiņa atskanēja traka aurošana un citi trokšņi. Izklausījās, it kā mani namiņa biedri mēģinātu ēku nojaukt, bet šķita, ka Rastiju tas nesatrauc, viņš tam nepievērsa uzmanību. Vienīgais no maniem topošajiem biedriem, kuru es varēju saskatīt, bija tievs zēns, kas sēdēja uz lieveņa un lasīja biezāko grāmatu, kādu es jebkad biju redzējis.

– Hei, Normen! – Rastijs uzsauca. – Noliec to Normandijas enciklopēdiju un nāc iepazīties ar savu jauno biedru!

Es nemelošu – nopētījis Normenu, nodomāju: *cerams, tas puika paņēmis līdzī saules aizsargkrēmu*. Viņš izskatījās tik bāls, it kā visu mūžu būtu dzīvojis zem akmens.

Un tad es domās iesaucos: *oho!* Viņa brilles bija gandrīz tikpat biezas, cik tā grāmata! Man nebija jābūt ģēnijam, lai uzminētu, ka viņš atšķirībā no manis ir talantīgo bērnu programmā.

– Reif, tas ir Normens. Normen – Reifs, – Rastijs mūs iepazīstināja. Kad mēs sarokojāmies, jutos, it kā būtu satvēris jēlu vistas filejas gabalu. – Tu varētu parādīt Reifam, kur viņš gulēs.

– Protams, – Normens sacīja, atverot namiņa vecās, čikstošās durvis ar insektu tīklu. – Un paldies, Rastij.

– Par ko? – audzinātājs pajautāja.

– Ka nenosauci mani par...

– PUNĶĒDĀJU! – no namiņa atskanēja balsu koris.

Tad pa durvīm izlidoja spilveni, kas gandrīz nogāza Normenu no lieveņa. Tas gan nebija grūti izdarāms. Man uzreiz sametās puīša žēl.

Un tad es aizdomājos...

Namiņš iekšpusē bija ļoti vienkāršs. Un, sakot “vienkāršs”, es gribēju pateikt, ka pat alu cilvēki būtu prasījuši uzlabojumus. Logu rāmjos bija iestiprināti tikai caurumaini insektu tīkli, nevis stikli, un telpā atradās četras pamatīgi apskrambātas divstāvu gultas. Pa grīdas dēļu šķirbām varēja redzēt zemi, un griestu vietā bija koka sijas, virs kurām slējās jumts. Tieši tur bija uzrāpušies lielākā daļa zēnu. Un no turienes lidoja nākamie divi spilveni.

– PUNĶĒDĀJS!

– JAUNIŅAIS!

Viens no spilveniem trāpīja man pa seju. Otrs aizsāvēs garām Normenam. Viņš izlikās, it kā nekas nebūtu noticis.

– Tā ir tava gulta, – Normens sacīja. Tā bija apakšējā gulta, turklāt vistuvāk durvīm. Visas pārējās jau bija aizņemtas. Laikam tā notiek, ja ierodies pēdējais. Es gulēju vienu stāvu zemāk par puiku, ko sauc par Puņķēdāju, turklāt, ja nakts vidū te ielauzīsies grizlilācis, uzmini: kuru viņš nogaršos pirmo no bufetes “izvēlies, kuru cilvēku vēlies”?

Lai nu kā, par to es raizēšos vēlāk. Pagaidām mēģināju saprast, vai puīši metas man virsū tāpēc, ka esmu jauniņais, vai tāpēc, ka jau esmu viens no viņu grupas. Vai abējādi. Tomēr man viņi šķita tīri tā nekas.

Es skaidri zināju – kamēr vien šeit dzīvos Normens Puņķēdājs, pastāvēs diezgan liela iespēja, ka nebūšu lielākais lūzeris namiņā. Tas jau bija kaut kas, vai ne?

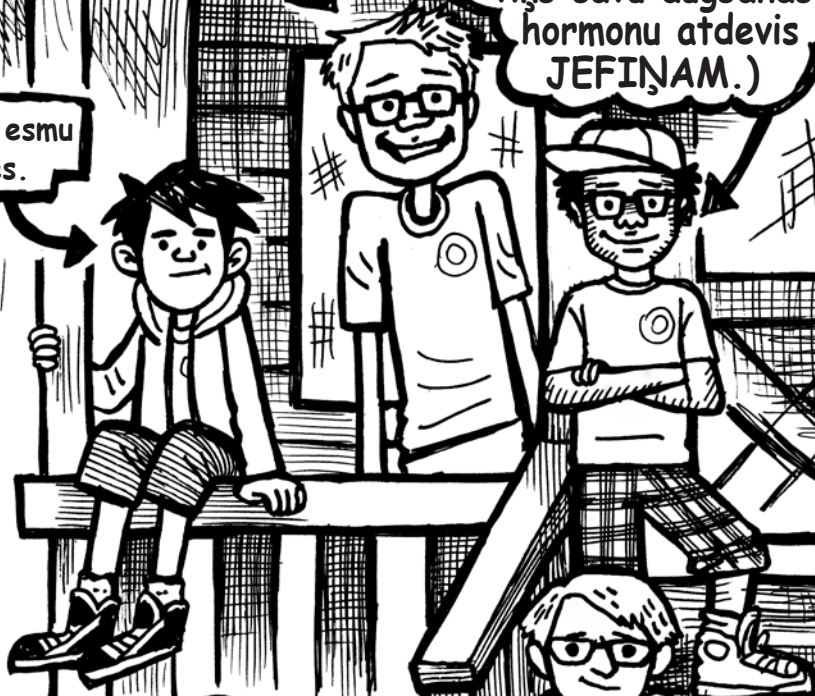
Bizamžurkas. Bizamžurkas? Bizamžurkas!
(Lai arī kā tu šo vārdu izrunātu, tas tik un tā skan stulbi.)

Ļaujiet man jūs iepazīstināt.

~~Deivs~~ JEFIŅŠ.
Ar viņa augšanas
hormonu viss
ir kārtībā...
būs aizņēmies
arī no citiem.

~~Kavano~~ KAVS.
Saīsināts no Kavano.
Arī pats Kavs ir
īss. (Man šķiet, ka
viņš savu augšanas
hormonu atdevis
JEFIŅAM.)

Tas esmu
es.

~~Stāvēns~~
PUNĶĒDĀJS.
Pasaulē. Sliktākā. Iesauka.

~~Smurfs~~ SMURFS.
Te nevar redzēt,
bet viņam ir zili
mati. Smurfs... tu
mani saprati,
vai ne?

~~Abā~~ TUTUCIS.
Saukts arī par Tuci.
Lielu kauli un plaša
sirds. Šāda iesauka
viņam jau ir kopš
bērnības.

???
LEĢENDA.
Vēl īsti neesmu
viņu izpratis.
Dedzinātājs?
Sērijslepkava?
Sērijveida
dedzinātājs?!

~~Smurfs~~ BUMBOTĀJS.
Ļoti talantīgs...
it kā. Pats
redzēsi.